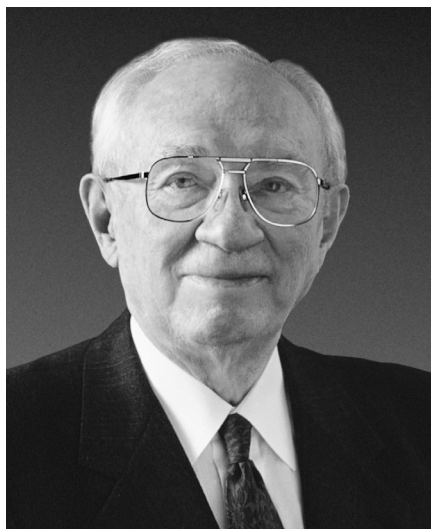

Akmens novēlās no kalna

PREZIDENTS GORDONS B. HINKLIJS

*Kungs piepilda Savu solījumu, ka Viņa evaņģēlijs
būs kā akmens, kas ir atraisījies no kalna bez kādas
cilvēku roku palīdzības.*

Mani brāļi un māsas, mēs dzīvojam ar interesantu parādību. Solists atkal un atkal dzied to pašu dziesmu. Orķestris atkārtoti to pašu mūziku. Bet no runātāja tiek sagaidīts, ka tas nāks ar kaut ko jaunu katru reizi, kad tas runā. Šorīt es laužīšu šo tradīciju un daļēji atkārtosu to, ko esmu teicis citā reizē.

Baznīca ir kļuvusi par plašu ģimeņi, kas izkaisīta pa visu pasauli. Tagad mūsu ir vairāk nekā 13 miljoni 176 nācijās un teritorijās. Notiek apbrīnojama un brīnišķīga lieta. Tās Kungs

piepilda Savu solījumu, ka Viņa evaņģēlijs būs kā akmens, kas, atraisījies no kalna bez kādas cilvēku roku palīdzības, velsies, līdz tas būs piepildījis visu zemi, līdzīgi kā Daniela vīzijā (skat. Daniēla 2:31–45; M&D 65:2). Liels brīnums notiek tieši mūsu acu priekšā.

Es runāšu par to, kas notika pirms 184 gadiem 1823. gadā. Bija septembra mēnesis, ja precīzi, nakts no 21. uz 22. septembri.

Zēns Džozefs Smits tajā vakarā pirms gulētiešanas lūdza. Viņš lūdza Tam Kungam piedošānu par savu vieglprātību. Tad notika brīnumainas lietas. Viņš saka:

„Kamēr es tā piesaucu Dievu, es ievēroju parādāmiešus gaismu manā istabā, kas turpināja pieaugt, līdz istaba kļuva gaišāka nekā pusdienas laikā, kad pēkšņi pie manas gultas parādījās persona. . . .

Viņš mani nosauca vārdā un teica man, ka viņš ir vēstnesis, sūtīts no Dieva pie manis, un, ka viņa vārds ir Moronijs; ka Dievam ir darbs priekš manis, un, ka mans vārds būs par laba

un ļauna atziņu starp visām tautām, ciltīm un valodām, jeb, ka visas tautas to minēs gan ar labu, gan ļaunu“ (Džozefs Smits—Vēsture 1:30, 33).

Zēns droši vien bija sastindzis no dzirdētā. Tiem, kas viņu pazina, viņš bija vienkārši nabadzīgs, nemācīts lauku zēns. Viņš nebija pārticis. Viņa kaimiņi bija tādā pašā situācijā. Viņa vecāki bija centīgi lauksaimnieki. Apkāme, kurā tie dzīvoja, bija lauki un vairumam cilvēku nezināma. Viņi bija vienkārši, parasti cilvēki, kuri centās izdzīvot ar smagu darbu.

Un tomēr, Dieva eņģelis teica, ka Džozefa „vārds būs par laba un ļauna atziņu starp visām tautām, ciltīm un valodām.“ Kā tas var būt? Tas apraksts attiecas uz visu pasauli.

Tagad, atskatoties uz Baznīcas organizāciju pirms 177 gadiem, mēs brīnāmies par to, kas notika. Kad 1830. gadā tika izveidota Baznīca, bija tikai seši locekļi, tikai neliels skaits ticīgo, visi dzīvojoši plaši nepazīstamā ciemā. Šodien, mēs kļūstam par ceturto vai piekto lielāko baznīcu Ziemeļamerikā, ar draudzēm katrā lielākajā pilsētā. Ciānas stabi šodien plaukst katrā Savienoto Valstu štatā, katrā Kanādas provincē, katrā Meksikas štatā, katrā Centrālamerikas valstī un viscaur Dienvidamerikā.

Draudzes atrodas Britu salās un Eiropā, kur tūkstošiem cilvēku ir pievienojušies Baznīcai laika gaitā. Šis darbs ir sasniedzis Baltijas valstis un arī Bulgāriju, Albāniju un citus tās pasaules daļas apgabalus. Tas aizsnie dzis plašos Krievijas apgabalus. Tas sasniedzis Mongoliju un visas Āzijas valstis Klusā okeāna salās, Austrāliju

un Jaunzēlandi, Indiju un Indonēziju. Tas plaukst daudzās Āfrikas valstīs.

Mūsu vispārējās konferences tiek pārraidītas caur satelītu un citiem līdzekļiem 92 dažādās valodās.

Un tas ir tikai sākums. Šis darbs turpinās augt un zelt, un virzīties pa visu pasauli. Tam tā jānotiek, lai Moronija solījums, ko viņš deva Džozefam, piepildītos.

Šis darbs ir vienreizējs un brīnišķīgs. Tas ir pilnīgi atšķirīgs no jebkuras citas reliģiskas mācības, kuru es zinu.

Kad Jēzus bija uz zemes, Viņš teica: „Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tēvi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu“ (Jāņa 17:3).

Džozefs, kad viņš bija 14 gadus vecs, pieredzēja godības pilno Pirmo vīziju, kas bija atšķirīga no jebkādas citas cita cilvēka pieredzes. Un nevienā citā laikā, par kuru mums būtu kāds pieraksts, Dievs, mūsu Mūžīgais Tēvs, un Viņa Vienpiedzimušais Dēls, Augšāmcelušais Kungs, nav parādījušies uz zemes abi kopā.

Laikā, kad Jānis kristīja Jēzu Jordānas upē, bija dzirdama Dieva balss no debesīm, bet Viņš nebija redzams. Apskaidrošanas kalnā atkal bija dzirdama Dieva balss, bet nav pierakstu par Viņa izskatu. Stefans redzēja To Kungu pie Tēva labās rokas, taču Viņi to neuzrunāja un ne-deva norādījumus.

Pēc Savas Augšāmcelšanās Jēzus parādījās nefījiešiem rietumu puslodē. Visuvarēnā balss bija dzirdama trīs reizes, iepazīstinot ar augšāmcelušos Kristu, bet tur nebija Tēva parādīšanās.

Cik patiesi ievērojama bija 1820. gada vīzija, kad Džozefs lūdza birzī

un viņa priekšā nostājās abi—Tēvs un Dēls. Viens no Tiem uzrunāja viņu, saucot viņu vārdā un norādot uz otru, teica: „Šis ir Mans mīlais Dēls. Uzklausi Viņu!“ (Džozefs Smits—Vēsture 1:17).

Nekas tamlīdzīgs agrāk nebija noticis. Rodas jautājums, kāpēc tas bija tik svarīgi, ka parādījās abi—Tēvs un Dēls. Es domāju, ka tas bija tādēļ, ka Viņi iesāka pilnības atklāšanas laiku, pēdējo un galīgo evaņģēlija atklāšanu, kad tiks sapulcinātas kopā visas iepriekšējo atklāšanu sastāvdaļas. Šai jābūt pēdējai nodaļai garajā Dieva attiecību vēsturē uz zemes ar vīriešiem un sievietēm.

Pēc Glābēja nāves Baznīca, kuru Viņš bija izveidojis, pakāpeniski atkrita. Piepildījās Jesajas vārdi, kurš teica: „Zeme ir iedzīvotāju negodā likta, jo tie pārkāpuši bauslību, pārgrozījuši likumus un laužuši kopš mūžīgiem laikiem noslēgto derību“ (Jesajas 24:5).

Izprotot zināšanu par patieso Dieva dabu svarīgumu, cilvēki centās atrast ceļu, kā definēt Viņu. Mācītās, reliģijā ordinētās personas cita ar citu strīdējās. Kad ceturtajā gadsimtā Konstantīns kļuva par kristieti, viņš sasauca mācīto vīru lielo sapulci ar cerību, ka tie spēs saprotami izdarīt slēdzienu attiecībā uz Dievības dabu. Viss, ko tie sasniedza, bija kompromiss starp dažādiem viedokļiem. Rezultāts bija Nikejas Kredo mūsu ēras 325. gadā. Šis un turpmākie kredo kopš tā laika ir kļuvuši par mācību attiecībā uz Dievības dabas pasludinājumu vairākumam kristiešu.

Es esmu tos visus izlasījis neskaitāmas reizes. Es tos nevaru saprast. Es domāju, ka citi to nevar saprast. Esmu pārliecināts, ka Tas Kungs arī

zināja, ka daudzi to nesapratīs. Un tā, 1820. gadā tajā nesalīdzināmajā vīzijā Tēvs un Dēls parādījās zēnam Džozefam. Tie runāja ar viņu vārdos, kas bija dzirdami, un viņš runāja ar Tiem. Tie varēja redzēt. Tie varēja runāt. Tie varēja dzirdēt. Tie bija personiski. Tie bija no vielas. Tie nebija šķietamas būtnes. Tie bija būtnes ar miesu un ķermeni. Un no šīs pieredzes rodas mūsu vienreizējās zināšanas un patiesā izpratne par Dievības dabu.

Nav brīnums, ka tad, kad Džozefs 1842. gadā uzrakstīja Ticības apliecinājumus, tad kā pirmo viņš lika: „Mēs ticam Dievam, Mūžīgajam Tēvam, un Viņa Dēlam Jēzum Kristum, un Svētajam Garam“ (Ticības Apliecinājumi 1:1).

Kā jūs visi labi zināt, ar gadiem radās „liels pulks liecinieku,“ kā to Pāvils poētiski aprakstījis (skat. Ebrejiem 12:1).

Pirmais nāca Moronijs ar plāksnēm, no kurām tika tulkota Mormona Grāmata. Cik tas bija vienreizēji un nozīmīgi. Džozefa stāsts par zelta plāksnēm bija fantastisks. Bija grūti tam ticēt un viegli apstrīdēt. Vai viņš to uzrakstīja pats no sava prāta? Šeit tā ir, mani brāļi un māsas, ikvienam redzama, taustāma, izlasāma. Ikviens mēģinājums izskaidrot tās izcelsmi, pretēji tam, ko teicis Džozefs Smits, ir cietis neveiksmi. Viņš praktiski bija neskolots, un tomēr ļoti īsā laikā viņš ir daudz iztulkojis, kas publicētā veidā sastāda vairāk kā 500 lappuses.

Pāvils paziņoja, ka: „Katra lieta pamatojas uz liecību no divu vai triju liecinieku mutes“ (2. korintiešiem 13:1).

Bībele ir bijusi gadsimtiem ilgi. Tā ir vērtīga un brīnišķīga grāmata. Nu

bija otra liecība, kas apstiprināja Kristus dievišķumu. Mormona Grāmata ir vienīgā jebkad publicētā grāmata, par kuru es zinu, kura ietver apsolījumu, ka ikviens, kurš to ar lūgšanu lasa un lūgšanā jautā par to, ar Svētā Gara spēku atklās zināšanas, ka tā ir patiesa (skat. Moronija 10:4).

Kopš tās pirmās publicēšanas nepazīstamā iespiestuvē Palmīrā, Ņujorkā, ir izdotas vairāk kā 133 miljoni eksemplāru. Tā ir pārtulkota 105 valodās. Pirms neilga laika tā tika nosaukta par vienu no 20 ietekmīgākajām grāmatām, kāda jebkad publicēta Ziemeļamerikā.

Nesen pirmais izdevums pārdots par 105 000 dolāru. Bet lētākais izdevums ar papīra vākiem ir tikpat vērtīgs lasītājam, kurš mīl tās valodu un vēstījumu.

Visu šo gadu laikā kritiķi ir centušies to izskaidrot. Viņi ir uzstājušies pret to. Viņi ir to izsmējuši. Bet tā ir izturējusi tos visus, un šodien tās ietekme ir lielāka kā jebkad tās vēsturē.

Šajā notikumu sērijā, kā nākamais bija priesterības atjaunošana, kuru piešķīra augšāmceltas būtnei, kurām tā bija, kad Glābējs dzīvoja uz zemes. Tās notika 1829. gadā, kad Džozefam bija tikai 23 gadi.

Pēc priesterības saņemšanas 1830. gada 6. aprīlī tika izveidota Baznīca, kad Džozefs bija jauns vīrietis, vēl nebūdams 25 gadus vecs. Turklāt, organizācija ir vienreizēja un atšķirīga no tradicionālās kristietības. To vada nealgoti

kalpotāji. Brīvprātīgā kalpošana ir ģeniāla. Tāi augot un izplatoties visapkārt, tūkstoši un tūkstoši ticīgu un spējīgu cilvēku ir piedalījušies tās centienos.

Šodien es raugos ar apbrīnu uz tām brīnumainajām lietām, ko Dievs atklāja Viņa noteiktajam pravietim, kamēr viņš vēl bija jauns un vairumam nepazīstams. Šajās atklāsmēs ietvertos vārdus pat labi mācītam cilvēkam nebūtu pa spēkam uzrakstīt.

Zinātnieki, kuri nepieder mūsu ticībai, kuri neakceptēs mūsu vienreizējās mācības, ir šī darba, kurš iespaido cilvēkus visapkārt zemeslodei, lielās attīstības samulsināti. Mēs to visu esam parādā pravietim Džozefam Smitam, gaišreģim un atklājējam, Tā Kunga Jēzus Kristus apustulim, kurš bija pirms-ordinēts nākt šīs paaudzes priekšgalā kā darbarīks Visuvarenā rokās, atjaunojot uz zemes to, par ko Glābējs runāja, kad staigāja pa Palestīnas ceļiem.

Jums šinī dienā es atkārtāju savu liecību par pravieša Džozefa aicināšanu, par viņa darbiem, par to, ka viņš aizzīmogoja savu liecību ar sava paša asinīm kā mūžīgās patiesības mocekli. Katrs no jums var liecināt par to pašu. Jums un man ir jāatbild uz vienkāršu jautājumu, vai pieņemam Pirmās vīzijas patiesumu, un to, kas tai sekoja. Šīs Baznīcas ticība pamatojas uz Pirmās vīzijas esamību. Ja tā ir taisnība, tad darbs, kurā mēs esam iesaistīti, ir pats svarīgākais darbs uz pasaules.

Es atstāju jums savu liecību par šo lietu patiesumu, un es izlūdzos debesu svētības pār jums. Lai debesu logi ir atvērti un svētības nolist pār jums, kā Tās Kungs ir solījis. Nekad neaizmirstiet, ka šis bija Viņa solījums un ka Viņam ir vara un spēja nodrošināt, lai tas piepildās. Par to es lūdzu un atstāju jums savu mīlestību un svētību mūsu Pestītāja, Tā Kunga Jēzus Kristus, svētajā Vārdā, āmen.

NORĀDĪJUMI TĒMAI „MĀCĪBAS MŪSDIENĀM”

Tālāk minētie norādījumi ceturtaļai svētdienai Melhisedeka priesterības un Sieviešu palīdzības biedrības stundām aizvieto tos norādījumus, kas do to Informācijā par mācību programmu priesterības un palīģorganizāciju vadītājiem no 2005. līdz 2008. gadam.

Melhisedeka priesterības un Sieviešu palīdzības biedrības sanāksmes katrā mēneša ceturtajā svētdienā tiks veltītas tēmai „Mācības mūsdienām.”

Sākot ar 2004. gada novembri, visas stundas par tēmu „Mācības mūsdienām” tika mācītas no Augstākā Prezidija vēstījumiem un Apmeklējuma mācības vēstījumiem. Tie, kas apmeklēja ceturtais svētdienas stundas, tiek mudināti ņemt līdzi uz klasi jaunāko vēstījumu.